

KHẮC KHOẢI ĐÊM XUÂN

truyện
DIÊM PHƯƠNG

Tiếng chuông gọi cổng reo lên, tôi nhìn qua song cửa sổ, khi nhận ra khách là người thanh niên còn trẻ, hoàn toàn xa lạ thì không khỏi ngạc nhiên. Thực ra, bạn của chồng tôi cũng rất nhiều, có điều từ ngày anh ấy chết cho đến nay tôi không chịu tiếp ai cả. Tôi sợ phải phát khóc lên khi gọi lại chuyện của Hoài. Có lẽ họ cũng thông cảm nỗi lòng của người vợ trẻ, nên sau đám tang Hoài không còn ai dám lui tới nhà tôi nữa, một phần họ cũng hơi ngại sự dị nghị gièm pha của thiên hạ ở hai bên phố. Là một quả phụ còn trẻ, nhà cửa chẳng có ai ngoài Tố Quyên và chị bếp, tôi sợ điều tai tiếng nên mỗi lần có khách đến chia buồn, viện cớ không được khoẻ trong người, thế là yên thân.

Tự dưng hôm nay có một người khách mà tôi chưa quen, chưa biết, đến tìm, phiền phức ghê! Nhưng... dù sao tôi cũng phải ra mở cửa cổng xem anh ta cần điều gì, biết đâu họ chẳng đến làm nhà. Nghĩ vậy, tôi vội vàng đứng lên bước ra sân và dừng lại ở thềm cửa. Thấy tôi, thanh niên thân mật gọi:

- Chị... anh Hoài có nhà không chị?

Tôi kinh ngạc nhìn trân khách. Người thanh niên này là ai? Tại sao lại biết cả tới tôi, trong khi tôi chưa gặp qua lần nào. Nếu là Huy – em chồng tôi – thì không đúng, vì ở khuôn mặt sạm nắng đó tôi chẳng tìm thấy một nét nào hao hao giống Hoài cả. Dù chưa gặp Huy, nhưng nhiều lần Hoài có cho tôi xem hình em trai anh nên dần dần tôi cũng thấy quen thuộc. Nếu bây giờ

gặp chắc chắn tôi có thể nhận ra Huy một cách dễ dàng. Hình như cũng đoán được phần nào ý nghĩ của tôi, anh ta cười:

- Chắc chị đang cố nhớ xem đã gặp tôi lần nào chưa chứ gì? Chị ngạc nhiên cũng phải, đây là lần đầu tiên tôi gặp chị.

Tôi cúi đầu ngượng ngùng:

- Anh tha lỗi cho. Thực sự chưa lần nào tôi nghe anh Hoài nói gì về anh.

Sực nhớ khách đang đứng ngoài cổng rào, tôi vội nói:

- Chết, xin mời anh vào nhà, quên khuấy mất.

Bước đến gỡ then cài cổng, chừa một khoảng rộng cho anh ta đi qua, tôi khép nhẹ lại rồi lặng lẽ theo sau. Đợi chị bếp mang tách trà đặt lên bàn xong và quay vào, anh nói chậm rãi:

- Tôi là bạn học với anh Hoài lúc anh còn ở ngoài Huế, chúng tôi thân nhau lắm chị ạ! À quên, tôi tên là Triều.

Tôi ra chiều chăm chú nghe, Triều tiếp:

- Khi đậu xong bằng Tú Tài I, gặp lúc cả nước tổng động viên, tôi gia nhập vào quân đội. Học giai đoạn một chín tuần ở Trung tâm huấn luyện Quang Trung rồi chuyển sang trường Bộ Binh Thủ Đức học giai đoạn hai. Ra trường tôi được về nguyên quán, một thời gian lại chuyển và Đà Nẵng. Hoài thư cho tôi chỉ có hai cái rồi mất liên lạc luôn. Cho đến khi tôi vào Sài Gòn gặp Huy, chú ấy kể lại chuyện anh Hoài, mới biết anh có gia đình ở Cần Thơ và không còn liên hệ với nơi ở cũ nữa. Muốn đi thăm anh Hoài từ lâu, nhưng chị biết đó, cuộc đời quân nhân rày đây mai đó khó có điều kiện đi xa lắm.

Nói đến đây, chợt Triều nín lặng nhìn đăm đăm lên bàn thờ thấy hình Hoài mờ sau làn khói hương.

- Chị... Hoài đã...

- Dạ, anh Hoài đã mất hơn sáu tháng nay rồi anh ạ!

- Không ngờ... chuyển vào Đà Nẵng của tôi là lần cuối cùng chúng tôi sống bên nhau những giây phút chia tay ngắn ngủi...

Mắt Triều long lanh. Anh bước đến bàn thờ Hoài cúi đầu, cắm ba cây nhang. Tôi ôm mặt khóc.

- Chị...

Triều quay lại và bước đến cạnh tôi.

- Xin lỗi chị, tôi đã gọi lại sự đau buồn.

Tôi ngẩng lên lắc nhẹ đầu:

- Không! Dù chẳng có anh gọi lại, thỉnh thoảng tôi vẫn thế. Vì cuộc đời tôi, anh Hoài là cả nguồn vui, lẽ sống, bây giờ...

Nước mắt tuôn dài trên má, tôi nấc lên:

- ... Bây giờ còn gì nữa đâu? Ngoài Tố Quyên ra, tôi chẳng biết bám víu vào nơi nào. Gia đình bên chồng tôi đã từ bỏ ảnh khi chúng tôi quyết định chung sống với nhau...

Triều trở lại chỗ ngồi, trầm ngâm nghĩ ngợi. Lúc sau anh nói khẽ:

- Thôi, đừng buồn phiền nữa chị. Con người ai cũng mang sẵn một số mệnh. À, cháu đâu chị?

- Nó đi học rồi anh ạ!

Tôi có dịp may gặp Huy ở Sài Gòn, mới hỏi xin được địa chỉ. Nhưng có nghe Huy nói gì về Hoài đâu?

- Anh Hoài chết tức tử quá, phần rối rắm, phần chúng tôi bị gia đình từ bỏ, tôi không dám báo tin!

- Chị xử sự như thế cũng không đúng...

Ngay khi đó tiếng Tố Quyên réo gọi ngoài cổng. Tôi bước ra đón con gái và bảo nó:

- Có khách của ba đến thăm. Con vào chào chú đi.

Tố Quyên gật đầu, bước đến bên Triều vòng tay một cách lễ phép:

- Cháu chào chú ạ!

Triều kéo Tố Quyên vào lòng, nựng nịu nó rất thân mật:

- Chị dạy cháu thật khéo.

- Anh quá khen.

Im lặng giây lâu, tôi đột ngột bảo:

- Anh ở đây dùng cơm với cháu nghe.

Triều mỉm cười hỏi Tố Quyên:

- Cho chú Triều ăn cơm với Tố Quyên không?

Dạ... thưa Quyên cho!

Triều cúi đầu hôn vào mắt bồ câu đen nhánh của Tố Quyên. Tự nhiên tôi nghe như có tiếng thở dài. Tôi quay bước, không muốn nhìn đến cảnh thân thích của Triều với Tố Quyên, vì... một ý nghĩ vừa thoáng qua tư tưởng là tôi sợ hãi không dám trông lên bức ảnh Hoài.

Dược nghỉ những ngày phép trước Tết, Triều đáp xe xuống Cần Thơ tìm đến tôi ngay. Anh bảo rất nhớ Tố Quyên và xin được ở lại đây xem chợ Tết, chiều hai mươi chín phải trở ra đơn vị. Tôi hỏi sao Triều không về thăm gia đình, anh nói đường xa, ngày phép lại quá ít, mất công đi lại thêm buồn lòng mẹ! Tôi khó nghĩ quá. Nếu từ chối không cho Triều ở lại sợ anh hiểu lầm. Nhưng nhận lời lại càng rắc rối cho hoàn cảnh đơn chiếc của tôi. Chị bếp đã xin nghỉ Tết về quê rồi. Thấy dáng điệu ấp úng của tôi, Triều mỉm cười:

- Chị thấy tôi ở đây có làm phiền gì chị không?

Tôi nghe lòng rối rắm nhưng cũng đáp bừa:

- Có gì đâu, anh mà ăn bao nhiêu.
- Ý, chị quên là lính ăn cơm dũ lắm nghe.

Tôi cười:

- Điều đó đừng lo, tôi sẽ nấu thừa cho anh.

Dù muốn hay không tôi cũng khó thể từ chối. Thôi đành để Triều ở lại. Bất quá tôi phải dè dặt hơn trước. Tôi luôn tránh nói chuyện nhiều với Triều lúc không có Tố Quyên ở đó. Trước mặt Triều tôi bỗng thấy mình mất hẳn bản tính tự nhiên. Chiều nay trong bữa cơm, Triều nhìn tôi thật lâu, anh bảo:

- Mai tôi phải về đơn vị. Tôi chị đưa Tố Quyên đi chợ Tết mua sắm ít đồ cho cháu nghe!

- Mai anh đi à? Thôi, chả cần mua gì cho cháu, tôi đã lo đủ rồi.

- Nếu không mua sắm chị cũng phải đưa cháu đi xem chợ Tết chứ, tôi muốn đi để mai về.

- Thế anh đưa cháu đi. Tôi sợ chỗ đông người, chẳng thích đâu.

Triều cúi xuống dùng nốt phần ăn trong chén cơm còn lại, đoạn đứng lên. Tôi ngạc nhiên:

- Sao anh dùng ít vậy?

Quay lại, Triều nhìn sâu vào mắt tôi:

- Tôi... không thấy đói nhiều.

- Nhưng cũng phải dùng ít nhất hai chén chứ. Ăn như anh lúc hành quân thì đói rã ruột.

Triều cười, vẫn không rời đôi mắt dán chặt vào tôi. Đâm ngưng, tôi cúi đầu ăn một cách vụng về, lúng túng. Ngay lúc đó, Tố Quyên hiện ra nơi khung cửa, nó kêu lên:

- Má, làm gì chú Triều ngó má dũ vậy?

Tôi đỏ mặt, trong khi Triều cũng hoảng hốt nhìn Tố Quyên ngưng ngập:

- Tố Quyên... lại đây chú biểu.

Ngoan ngoãn, Tố Quyên bước đến bên Triều. Vuốt mái tóc dài loà xoà màu hung hung đỏ của cô bé, Triều hỏi:

- Quyên có thương chú không?

- Thương.

- Quyên có thích chú ở mãi bên Quyên không?

- Dạ thích!

- Nhưng mai chú đi rồi.

- Sao chú lại đi?

- Chú đi rồi chú sẽ về và... sống mãi bên Quyên. Quyên hỏi má có chịu hông?

Quyên chạy lại bên tôi, nắm tay:

- Chú Triều ở mãi bên con, má chịu hông?

Tôi lờm nó trách yêu:

- Đừng vùi vỉnh, má không cung đó.

Tố Quyên đứng yên, nét mặt buồn hiu. Thấy thế, tôi vội bảo:

- Làm gì “bí xị” vậy? Thì con gái má đòi gì má cũng chiều hết.

Đột nhiên Tố Quyên reo lên:

- A! Má cho chú Triều ở với má, ở với con rồi. Chú mừng không?

Tôi và Triều chột xấu hổ vì câu nói vô tình, không khéo của Tố Quyên.

Không hẹn mà cả hai đưa mắt lờm Quyên và cúi đầu bẽn lẽn.

Những ý nghĩ về chuyện xảy ra lúc chiều vẫn còn xáo trộn tâm tư tôi. Triều lại ngỡ ý một lần nữa về chuyện đưa Tố Quyên đi chợ Tết, tôi lắc đầu từ chối và đồng ý để anh đưa Tố Quyên đi. Tôi làm sao dám sánh bước bên Triều một cách thân mật ngoài đường phố, mặc dù đã có Tố Quyên, nhưng tôi vẫn lo sợ người ta nhìn thấy sẽ bàn tán... Hơn nữa, những con đường dẫn đến chợ quá quen thuộc, nơi đó nhiều dấu chân Hoài đã đi qua, gợi biết bao kỷ niệm. Tết năm ngoái, Hoài vẫn còn vui vẻ sống bên tôi và Tố Quyên. Lúc ấy con bé chỉ có bốn tuổi, nũng nịu với cha không ai bằng. Đi chợ nó đòi mua đủ thứ, tôi dọa sẽ đánh đòn thì Hoài đã bênh vực con. Đôi lúc tôi phát cáu lên vì Hoài quá thương và chiều con bé. Nhưng sau đó tôi lại thấy sung sướng và thầm cảm ơn đấng thiêng liêng đã ban cho tôi nguồn hạnh phúc vô biên. Hoài quả là người đàn ông rất đáng yêu, bản tính chàng rất hoà nhã, lúc nào cũng lo lắng cho tôi và Tố Quyên được ấm no, đầy đủ. Tôi không ngờ cuộc sống của Hoài thật ngắn ngủi. Năm năm chung sống bên nhau tôi đã hưởng trọn vẹn tình yêu của anh, không phút giây nào có thể cho tôi sự hờn giận hay hối tiếc. Đến lúc Hoài sắp sửa ra đi vĩnh viễn, anh vẫn lo lắng cho cuộc đời của tôi và Tố Quyên sau này. Hồi tưởng lại những ngày qua, tôi cảm thấy như mình đã phạm tội với Hoài. Tại sao tôi cứ nghĩ đến Triều? Tại sao tình cảm tôi lại dễ dàng chấp nhận hình ảnh một người con trai khác? Tôi không phản bội Hoài, phản bội niềm tin của Tố Quyên. Tôi phải giữ trọn vẹn tâm tình cao đẹp, trong sạch, suốt đời cho người chồng đã chết, cho gia đình bên chồng tôi một ngày nào đó phải chấp nhận tôi là con dâu.

Khắc khoải, bâng khuâng, tôi nằm thao thức mãi đến lúc nghe tiếng Tố Quyên nói chuyện với Triều ngoài phòng khách:

- Chú Triều dạy Quyên đốt pháo nha.

- Thôi để mai hẵng đốt. Giờ Quyên đi ngủ sớm.

- Hông, Quyên chưa buồn ngủ mà.

- Đốt pháo làm má thức rồi sao? Ngoan đi Quyên, chú thương nhiều.

- Má chưa ngủ mà!

- Sao Quyên biết?

- Chú quên là má còn để đèn trong phòng sao?

Triều cười nhỏ. Tôi uể oải ngồi dậy bước ra ngoài. Tố Quyên nheo mắt với Triều:

- Đó, chú Triều tin Quyên chưa?

Triều không đáp, anh nhìn sững tôi. Vờ như không chú ý, tôi bảo con:

- Giờ đi ngủ nha Quyên, mai dậy sớm tiễn chú Triều đi chớ!

- Chú Triều không ở đây ăn Tết với Quyên sao?

- Chú bận... nhưng chú sẽ về thăm Quyên nữa.

- Thiệt nha!

Tôi nhìn những gói đồ bày la liệt trên bàn. Triều khẽ nói:

- Chỉ có vài món quà nhỏ cho Tố Quyên.

- Anh mua chi vậy? Tôi đã bảo Tố Quyên có đủ cả rồi.

-Đồ chi mua khác, tôi mua khác.

- Anh lại bày vẽ.

Tôi đưa Tố Quyên vào phòng dỗ nó ngủ. Con bé vẫn còn tíu tít, tôi phải gắt lên nó mới chịu nằm yên.

Ánh đèn nê ông ngoài phòng khách tắt, bóng tối chạy dài và lan rộng. Đợi Tố Quyên ngủ xong tôi bước xuống giường định gài cửa phòng lại cẩn thận. Chợt, một bóng đen chặn ngang lối ra làm tôi suýt rú lên. Nhưng, nhanh hơn, bóng đen đưa tay che miệng tôi lại và bảo nhỏ:

- Triều đây, đừng làm Tố Quyên thức giấc.

Tôi bình tâm khi nghe giọng nói quen thuộc của Triều để rồi bàng hoàng, lo ngại. Tôi nói:

- Anh vào đây làm gì?

Triều bịt miệng tôi lại. Anh trầm giọng tha thiết:

- Tố Vân, tôi... không thể nào quên Vân được...

- Xin anh...

Tôi không nói được tròn câu vì vòng tay của Triều đã siết chặt, hơi thở dồn dập của anh nhả vào mặt làm tâm hồn tôi bấn loạn. Triều cúi thấp xuống, tôi chống chọi một cách yếu ớt. Hai chiếc nút áo phần trên sút ra, dưới ánh sáng lờ mờ, khoảng ngực lộ hẳn. Mũi Triều đặt vào đó cái hôn dài say đắm. Vòng tay anh càng siết chặt tôi hơn. Chiếc nút áo thứ ba sắp rời ra. Chợt tiếng khóc nức lên của Tố Quyên trong cơn mê ngủ làm cả tôi lẫn Triều giật mình buông nhau ra.

- Má... má... con sợ ma má ơi!

Tôi vùng chạy đến bên giường kéo Tố Quyên vào lòng dỗ nó. Tự nhiên hai hàng nước mắt ứa ra, tôi gục đầu vào mặt con nức lên.

Cần Thơ, vào xuân 1969
DIỄM PHƯỢNG